

No. 6. }

Juni 1884.

{ 10de Aargang.

Barnets Hjemlængsel.

(Oversat fra Engelsk af M. Graff).

Mel.: Se, Fredens Engel spørver.

Et Guds Barn vil jeg blive,
 Vil blandt de Engle staa
 Med Krone paa mit Hoved
 Og Harpens Strenge slaa;
 Der, — for min Frelzers Ansigt,
 I Himlens Herlighed
 Lovprise skal min Tunge
 Ham i al Ewigbed!

Jeg vil ei Mispie søle,
 Ei sælbe Taarer fler.
 Ei mere kjende Sorgen,
 Ei Frygt for Noget mer, —
 Men vil ved Jesu Fødder
 Mig sænke satig ned,
 Med Millioner Love
 Ham i al Ewigbed!

Jeg er saa svag og syndig;
 Men Gud tilgiver mig.
 Thi mange Smaa han tager
 For Jesu Skyld til sig.
 O, Frelser! — naar jeg trættes
 Og føler nær min Død,
 Din Engel s'nd at bære
 Mig bort fra denne Rød!

Et Guds Barn jeg saa bliver,
 Der blandt Guds Engle staa,
 Med Krone paa mit Hoved
 Jeg Harpens Strenge slaa,
 Og for min Frelzers Ansigt
 I Himlens Herlighed
 En Lovsang jeg fremmer
 For ham i Ewigbed!

Sæt din egen Skulder til Hjulet.

"Gaar det ikke bedre for Eder hjemme nu, Sara?" spurgte den gode, hjærlige Madam Burton en kold Vinterdag, da hun havde indbudt Sara Grieg til at varme sig ved Kaminiilden og spise lidt af hendes vederkvægende Middagsmaaltid.

"Nei, det gaar værre og værre nu, tror jeg," sagde den stakkels Sara meget bedrøvet. "Moder har ikke Kraft til at gjøre Noget. Huset er i fuldstændigt Røre, Børnene trætte bestandig og gjøre Fortræd og bestille ikke Andet, end hvad de selv have Lust til. Tom er aldrig hjemme og giver os næsten Intet af sin Løn. Det staar ynkeligt til, isandhed ynkeligt."

"Det er mere end ynkeligt, det er syndigt," sagde Madam Burton alvorligt. "Skjærer det ikke i Hjertet, Sara, at tænke paa, at Herren ser ind i Eders Hus og kun ser Ufred, Ulydighed og Uorden?"

"Mit Hjerte er saaret nok," sagde Sara; "der behøves ikke Mere for at gjøre det endnu mere saart".

"Ja Barn; men det er ikke nok, at Hjertet er saart, naar det gjælder Synden. Vi maa gjøre Alt, hvad vi kunne, for at blive den kvit!"

"Ja", sagde Sara; "men jeg kan ikke gjøre Noget. Jeg har ikke Evne til at kunne gjøre Noget til, at det kan blive bedre".

"Nei, Sara, det er Sniksnak," sagde Madam Burton paa sin bestemte Maade. "Gud sendte Ingen ind i denne Verden i den Hensigt, at han ikke skulde bestille Noget. Ved du ikke at han har Arbeide for hvert eneste Menneske, for Mand, Kvinde eller Barn til hver Time paa Dagen, og at han har givet Hver af os sin Del at udføre i alle Ting, der vedrøre os i Livet?"

"Men", sagde Sara, "jeg dur ikke til at udrette Meget. Hvad tror du, jeg kunde gjøre?"

"Det kan jeg ikke sige dig saa bestemt, uden at jeg boede hos Eder og havde noie Kjendskab til enhver Ting i Huset. Men

vær du kun sikker paa, at hverken du eller nogen Anden har Ret til at sidde med Hænderne i Skjødets og sukke over et eller andet Onde, førend I først af alle Kræfter selv have hjulpet til at blive det kvit. Jeg kan ikke sige bestemt, hvad din Pligt er paa den eller den Dag, men jeg er sikker paa, at den aldrig nogen Dag kan bestaa i at sidde og sukke over, at Huset er skiddent og i Uorden, medens du Intet gjør for at bringe det tilrette, eller at du ser paa, at Klæderne blive odelagte, fordi der ikke bliver stoffet et Sting i dem for at holde dem i Orden, eller at Børnene blive fordærvede, fordi der ikke bliver holdt Die med dem".

"Ja, det er sandt," sagde Sara, idet hendes Ansigt oplæredes lidt; "jeg kunde jo altid feie Gulvet og sy Gardinen sammen i Risterne, der gjør, at Sengen ser saa uordentlig ud; og jeg tror, at Wilhelm og Margrethe idetmindste vilde lyde mig, om jeg forsøgte paa at faa dem dertil. Men det er et saadant utaknemmeligt Arbeide at forsøge paa at rette paa en liden Ting hist og her, naar Ingen af de Andre passere sine Ting — naar Moder og Tom —"

"Tænk aldrig paa, hvad Moder og Tom gjøre," afbrød Madam Burton hende, "eller paa, hvad andre Folk gjøre eller ikke gjøre. Herren vil aldrig drage dig til Regnskab for Andres Handlinger, men kun for, hvad du selv har udrettet, og dersom du kun vil huske paa, at der virkelig er Noget, han vil, du skal gjøre til hver Tid paa Dagen, hvad enten det saa er Ondt eller Godt, der vederfares dig, saa vil det ikke falde dig vanskeligt at finde ud, hvad det er, naar den Tid kommer; om du da ikke har Kraft til at fjerne en Sorg eller et Onde mere end en Tomme eller maaske mindre fra din Bi, saa spild ikke din Tid med at lægge Hænderne i Skjødets i den Tanke, at En skulde komme og befri dig for dem".

Sara havde spist sin Tallerken med Kjød og Kjødsuppe en god Del opmuntret eller idetmindste mere freidig ved sin gamle Venindes Raad. Hendes Hjem var isandhed et Sorgens Hjem. Hendes Fader var pludselig

bleven dræbt ved et Ulykkestilsfælde, medens han var beskæftiget med sit Arbejde, og hendes Moder, der aldrig havde været en virksom, tilfreds Kone, var bleven fuldstændig aandløs og nedslagen ved den uventede Prøvelse; nu havde hun hverken Mod eller Kraft til at tænke Muligheden af, at hun nogensinde vilde kunne gøre Noget for sin Familie, og lod derfor Hus og Vorn skotte sig selv, uden at gøre den mindste Anstregelse for at redde dem fra Undergang. Tom, hendes ældste Son, der var gammel nok til at ernære sig selv, var en vacker, kjæl og snil Gut, men noget egenstindig og gjenstridig; han kunde ikke taale den Uorden og Vanrogt, der herskede i Huset, og omendstjondt han i Forstningen var meget bedrovet for sin Moders Skyld, saa tabte han tilsidst, da Sorgen over hans Faders Død var bleven mindre smertelig, Taalmodigheden over hendes bestandige Klager og Taarer og søgte Udspreddelse og Trost paa andre Steder, hvor han uheldigvis lærte mere Ondt end Godt. Sara var yngre end Tom. Hun havde aldrig lært at ansprende sine Toner eller at udvikle Naturens medfødtte Gaver, saaat hun, tiltrods for at hun var en rask liden Pige, var til mindre Hjælp hjemme i Huset, end hun kunde have været. Paa samme Tid var hun dog en kjærlig Datter og Søster og onskede virkelig at gjøre Guds Vilje, saa at Madam Burtons alvorlige, hjertelige Ord ikke faldt i nogen daarlig Jordbund. Sara løb hjem i fuld Fart istedetfor med sin sædvanlige træge og langsomme Gang. Hele Tiden vare hendes Tanker beskæftigede med at overlægge, hvorledes hun selv kunde lægge sin egen Skulder til Hjulet og gjøre Sit til, at Alt kunde blive bedre. Hendes Hjem var mer end almindelig uhyggeligt den Morgen. I Dønen var der ingen Ild; thi der var hverken Ved eller Kul i Huset. Til Frokosten havde de ingen Melk; thi Melkepigen havde sagt, at hun ikke vilde betro dem Mere. Tom var styrtet afsted i Brede og havde sagt, eller jeg er borte for, sporet paa, at han vilde søge et andet Sted, hvor han kunde spise, naar hans Moder ikke kunde staffe ham

Andet end Brød og koldt Vand. Paa sin Bei hjem gif Sara forbi Kraakstøven, hvor det var tilladt Landsbyens Born at hente Kviste, og saa tænkte hun ved sig selv, at hun ligesaa godt kunde tage nogle med sig hjem.

"Derjom jeg kan faa en god Ild tændt i Dønen iasten, vil det ikke bidrage saa ganske Lidet til at fjerne Uhyggen idag idetmindste," og saa gif hun ind i Støven og sankede ihast en Bundt Kviste. Medens hun var beskæftiget hermed, horte hun en Lyd fra Beien, som om et lidet Barn græd eller klagede sig ynkeligen. Hun syntes, hun kunde gjenkende sin yngste Broder Vilhelms Stemme, og skyndte sig hen til Udkanten af Støven for at se efter og saa ham sidde stille og utroste lig paa Bakken ved Beifanten, medens han vedblev at jamre sig, som om han var rammet af et Uheld eller en Ulykke. Sara bandede sig Bei giennem Gjerdet, klarede over Grofsien og gif hen til ham.

"Vilhelm", sagde hun, "hvad bestiller du her ganske alene, og hvad er der hændt dig, siden du græder saa?"

Han stod op, standsede sin Graad, som om det blotte Syn af en Ven var nok til at troste ham; saa klagede han over, at han var saa kold og sulten, og at de store Gutter havde sagt ham, at han var altfor liden til at lege med dem.

"Om du er for liden for dem, saa er jeg vis paa, at de ere altsor store for dig," sagde Sara muntert. "Det er meget bedre, du holder dig borte fra dem; kom hen i Støven og hjælp mig med at sanke Kviste, og vi skulle faa saadan en prægtig Ild i Dønen, naar vi komme hjem."

"Men de ere alle vaade," klynkede Vilhelm; "de ville aldrig brænde af sig selv."

"Ja, men kanske vi kunne faa nogle Spaaner i Vedboden eller finde nogle Stykker Kul paa Beien," svarede Sara; "og i ethvert Tilfælde kunne vi ligesaa gjerne tage Kvistene, medens vi kunne faa dem, ellers ville de Andre drage af med dem. Kom med mig, da! o, jeg har fundet saa mange prægtige Kviste; det skal bliv Moro at sanke dem." (Fortf.)

St. Paulskirken i London.

Denne pragtfulde Kirke, der indeslutter Mindesmærker af saa mange berømte Mænd, er den største protestantiske Kirke, man kender. Den rummer 25,000 Mennesker. Og dog er den neppe halvt saa stor som Paven's St. Peterskirke i Rom, der rummer 54,000.

Bækken.

(Se Billede paa næste Side).

"Du lille Bæk, som sladrer saa fornøjet
 Imellem Blomster, Græs og grønne Pile,
 Hvor kommer du vel fra med Sol i Diet,
 Og hvorfor mon saa hastelig du ile?" —

"I Jordens Skjød jeg slumrede saa længe;
 Til Lys saa førtes jeg ad dunkle Veie,
 Og glad jeg suor mig mellem grønne Enge,
 Thi Himlens Billed nu jeg har i Cie.

Hvorhen jeg gaar? — Det ved jeg ei saa lige,
 Dog stedsse glad paa Værkens Sang jeg hører;
 Thi Han, som bød mig frem af Mørket stige
 Og jevned Veie, Han mig til Maalet fører."

Chr. Bredsdorff.

Stovbækken.

Et Barns Engletjeneste.

Her i Amerika boede engang en fornem, kristeligstindet Frue, der havde to Børn. Ikke langt fra deres Bolig opholdt en hedensk Indianerstamme sig. Nu blev denne Dame syg, og hun lod hente en gammel Indianerkvinde til at pleie sig under Sogdommen. I Begyndelsen vare Børnene bange for den gamle rødbrune Kvinde; men da de hørte, at hun ikke vidste Noget om Frelseren, grebes de af den inderligste Medlidenskab og begyndte at bede for hende. Men ikke nok hermed; det ældste Barn, en liden Pige, der allerede kunde læse, gik til hende med en Bibel og sagde: "Jeg skal lære dig at læse." Den gamle Indianerkvinde blev meget glad deraf og satte sig ned hos Barnet for at lære Bogstaverne. Det gik meget langsomt; thi naar man er bleven gammel, er det langt vanskeligere at lære Noget end i Ungdommen. Barnet blev imidlertid ikke træt, men udviste megen Taalmodighed, saa at Kvinden tilsidst lærte at læse ganske godt. Men den lille Lærerinde noiede sig ikke med, at hendes gamle Elev kunde læse; hun fortalte hende ogsaa om Frelseren, og naar de læste Bibelen med hinanden, sagde Barnet ofte: "Ak, Aa, du maa faste bort dine Afguder! De ere ikke Gud og kunne ikke hjælpe dig. Du maa tro paa den Herre Jesus og elske Ham og bede til Ham, at Han maa give dig et nyt Hjerter, saa saar ogsaa du engang komme ind i Hans skønne Himmell." Denne Fordring forekom i Begyndelsen meget tung for den gamle Indianerkvinde, og hun græd ofte hede Taarer; men Gud den Helligaand aabnede hendes Hjerter, og hun bortkastede sine Afguder, bad Frelseren om sine Synders Forladelse og begyndte at tro paa Frelseren. Derpaa gik hun til en Præst og fortalte ham om den Engletjeneste, det kjære Barn havde vist hende, og udtalte sit Vnske om at blive døbt. "Ak," sagde hun, "Barnets Ord har været sødere end Honning og kosteligere end det fineste Kjød." Præsten blev meget glad, og efterat have overhørt hende i Kristendommens

Sandheder, døbte han hende. Hun valgte selv Navnet Ruth; "thi," sagde hun, "det er med mig, som med Ruth i Bibelen, ogsaa jeg er Enke og langt borte fra mit Folk."

Fra nu af blev hun i den fromme Kvindes Hus, hvor hun af Alle blev behandlet med den største Kjærlighed. Men efter nogle Aars Forløb blev hun for gammel til længere at kunne arbejde og blev desuden ganske blind. Et lidet Hus blev da opbygget for hende, for at hun der i No kunde ende sine Dage. Ogsaa der besøgte mange Venner hende, og de bragte ofte med sig en og anden Forfriskning til den gamle Blinde. Hver Gang hun modtog en saadan Gave, takkede hun altid først Gud derfor og siden sine Belgjørerere. Ofte udraabte hun ved saadanne Anledninger: "Gud er saa god, at ja, hvor god er Han ikke imod mig! Lugten, som kommer ind gjennem mit Bindu, Fuglesangen, som jeg hører, denne Frugt, jeg holder i min Haand, siger mig, at Han er god. Ja, Han er god, og Han er min Fader! Dette er min største Glæde." Naar en Ven eller et Barn kom til hende og læste Noget af Bibelen eller Salmehogen for hende, kunde hun ofte raabe høit af Glæde.

Engang besøgte en Veninde hende og spurgte i Samtalens Løb: "Ruth, elsker du Frelseren mere end" —? Men den gamle blinde Ruth lod hende ikke spørge ud, men raabte, idet hun hævede sine magre Arme mod Himmelen: "Mere end hele Verden, mere end Slægt og Venner. Han er mit eneste Haab, min eneste Glæde." — Engang kom Rogen ind, uden at hun mærkede det, da hun havde netop en Tallerken Suppe staaende foran sig, og den Indtrædende saa, hvorledes hun foldede sine skjælvende Hænder og takkede med høj Røst den kjære Gud, som i Ørkenen nærrede Israelliterne med Manna fra Himmelen. "Og med samme milde Haand skænker du ogsaa mig min Spise," sagde hun til Gud. "Ak, at jeg altid kunde være taknemmelig mod dig!" — En anden Gang hørte man hende sige: "Jeg er i min

himmelste Faders Haand. Han forger for mig. Jeg vil gjerne leve, saalænge Han vil, jeg skal leve. Men jeg er heller ikke bange for Døden; thi Jesus har været i Dødens mørke Dal, og Han skal gaa med mig; jeg vil støtte mig til Hans Kjøp og Stav."

Denne kjære, gamle Indianerkvinde blev mere end hundrede Aar gammel. I de sidste Dage pleiede hun ofte at sige: "Jeg er som en visken Stilk. Hundrede Aar har jeg staaet i denne Verdens Storme, og mine Blade ere affaldne; men Bandet fra Livets Elv holder mine Rødder stadig friske." Endelig slog hendes Forløsnings Time. Med soag Siemme hvistede hun: "Kom, Herre Jesus, af kom snart!" Med disse Ord sov hun ind i levende Tro paa Kristi Fortjeneste og i det visse Haab om at oppaagne til evigt Liv.

Dette var Frugten af et Barns Engletjeneste.

Ellen, eller Tillid til Gud.

En forfærdelig Storm rasede. De mægtige Bolger reiste sig som Taarne og løstede det stolte Skib ligesom et Røddestjal hoit op paa sine hvide skummende Toppe. De erfarne Sømand, der havde kæmpet med mangen Storm, saa nu ængstelige paa hverandre; thi de vare omgivne af Klipper og Skjær, paa hvilke Skibet hver Nieblit truede med at sønderslaaes, medens de medfølgende Passagerer stode maallose af Skræk. Hær syntes den hderste Fortvivlelse at have grebet en ung Kvinde, der klædt i en kostbar Silkekjole og smykket med Juveler, var sunket ned i en Stol næsten mere død end levende. Denne Kvinde havde som saa mange Andre hele sit Liv søgt at holde Tanken paa Døden og Evigheden saalangt borte som muligt; men nu, da hvert Minut syntes at maatte blive det sidste, stod disse Ord med forfærdeligt Alvor frem for hendes Sjæl: "Det er Mennesket beskikket engang at dø, og derefter Dommen".

Ellen, en liden Negerpige, som den rige Frue havde taget med som Kammerpige, stod ved Siden af hende. Hun var en af de

Faae paa Skibet, som ikke syntes at føle nogen Frygt. En stille Fred stod at læse i hendes sorte Ansigt. Da Fruens stirrende Blik faldt paa det rolige Barn, fo'r der en hastig Rødme over hendes blege Ansigt og hun sagde: "Ellen, du er ikke bange, ikke engang nu, da vi ere Døden saa nær?"

"Missions behøver ikke at frygte", sagde den lille roligt paa sit brudte Engelsk; "Skibet gaa istykker, og alle Mennesker dratne, men Jesus sende sine Engle og hente op alle Sjæle af hvide Mennesker og ogsaa af de arme sorte; og den Sjæl, som har havt Jesus kjær, komme i Himmelen. Der er det saa sjønt!"

Stormen rasede fremdeles. Men endnu nogle kraftige Stød, og den begyndte at tage af. Bolgerne bleve lidt efter lidt mindre, og snart kløvede Skibet fast og sikkert det nylig saa oprørte Hav. Blandt Passagererne var ogsaa en Præst, der i Farens Stund git omkring og opmuntrede sine forkræftede Medreisende til at søge den rette Trost. Han kom ogsaa til den Kahyt, hvor Ellen og hendes rige Frue var, og sit der høre, hvad der havde tildraget sig mellem dem. Præsten talte først nogle Alvorsord til Kvinden; derpaa satte han sig ned, tog Ellens Haand og sagde: "Ellen, det glæder mig, at du ved Noget om den Herre Jesus. Hvor har du hørt om Ham?" — "Hvide Lærer, gode Mand" svarede hun, "siger altid: Vi alle fattige Syndere, hvide og sorte, maatte engang til Helvede, hvor Jlden meget brænder. Men Jesus er kommen til os og betalt for alle Synder. Den, som er god og lader sit Hjerte renses af Ham, kommer ikke i Jlden. Naar Alle, som have Jesus kjær, dø, komme de i den skønne Himmel til Ham. Dysaa Ellen vil komme til Ham, derfor har hun den Herre Jesus meget kjær". — "Dg naar var det, du sidste Gang saa Missionæren?" spurgte Præsten. — "Han laa tiisjengs og var meget syg", sagde Ellen; "da sagde han til mig: Vilt Barn, jeg gaar til Gud, bliv from, had Synden og hold Jesus kjær. Derpaa tilluttede han sine Dine og sov ind". — "Er Missionæren død?" spurgte Præsten. — "Nei," raabte Ellen, "Missionæren dø ikke; Alle, som have Jesus kjær, slumre blot og vaaagne atter op i Himmelen; heller ikke Ellen dø, om ogsaa Skibet gaar istykker, blot sove til en Tid."

Mrs. Ester Oline Maafestad.

Pastor J. J. Maafestad i Suttons Bay, Michigan, fortalte mig i Brev følgende om sin Hustrus Død. Da det ikke ofte hænder, at Herren paa den Maade allerede her paa Jorden forunder en arm Synder et Indblik i den salige Himmels, som han i sit Ord kalder os til og afmalser for os, og som han har beredt for den, som ham elsker, har Pastor Maafestad paa min Begjering derom ogsaa tilladt mig at meddele det til "Børneblad"s Læsere.

"Det er bleven min tunge Lod her i det Fjerne at maatte ledsage min kjære Hustru og Livsledsagerinde til hendes sidste Hvilested. Hun døde den 5te April d. A. efter længere Tids Sygeleie.

Den 30te Januar fødte hun til Verden en Datter. Alt gik vel de første Dage; men den 7de Februar blev hun alvorlig syg baade paa Legeme og Sjæl. Hun kjæmpede en overmaade haard Kamp i aandelig Ansegtelse. Hun raabte af Angest, som var hun i Fødselsveer igjen. Jeg viste hende til Jesus Kristus, som han aabenbarer sig i sit Evangelium. Joh. 3, 16 og lignende Kiernesteder trostede hende kraftigt og bragte hende Fred. Hun fik erfare, og jeg fik se, at "Evangeliet er en Guds Kraft til Saliggjorelse for hoer den, som tror". Hun nød Naderen og styrkedes.

Siden samme Aften forundtes det hende, som henrykket, tvende Gange at se Englene i den salige Himmels og at høre deres Lovsang, og den sidste Gang saa hun ogsaa Frelseren selv, omgivet af Engle. De sang og raabte og vintede til hende, at hun skulde komme. Og hun var allerede begyndt at spuge med dem langt, langt borte fra Verden; og hun sang høit. Første Gang sagde hun sagte: "Nu kommer jeg! nu kommer jeg!" Og den anden Gang: "Naadige Gud! kjære Frelser!" nævnende mit og Børnens Navne. — 4 Vidner foruden mig vare tilstede.

Efter denne Begivenhed levede hun i 2 Maaneder og blev aldrig træt af at tatte Gud for, hvad hun havde seet, hørt og erfaret. Glad i Troen vandrede hun bort; da Tiden endelig kom, var Dørgangen hastig.

Jeg er tilbage med 2 Smaae; den ældste er 2½ Aar, og den yngste altsaa kun 3 Maaneder. J. J. Maafestad."

Hintsevers.

Du værdige Helligaand som Guds Tolt
Opliv og opløys det kristne Folk!
Og led os Alle paa Herrens Bane
Fra Verdens Kløgt og vor gamle Bane!

Gaade.

1. Naar man tager det første Bogstav bort af Navnet paa en bekjendt, meget stor Flod, saa bliver der tilbage et kvindeligt Fornavn. Hvad er det for en Flod?

2. Ikke har jeg det og ikke vil jeg have det; men, dersom jeg havde det, saa vilde jeg ikke miste det for nogen Pris.

Oplosning

paa Gaaden i No. 4:

Maabagaskar.

Rigtig opløst af N. N. D., Eaton, Wis.; M. L., Woodell, Minn.; S. L., Rothjan, Minn.; L. H., Millbrook, Ill.; H. M. L., Vandon, Minn.; A. D. C., Manchester, Minn.; P. M. L., Unes, Minn.; G. J. A., Clay Banks, Wis.; H. W., Albion, Wis.; C. D. M., Throudhjem, Minn.; J. C. B., Alben, Wis.; J. G. B., Harmony, Minn.; J. C., Valley Grove, Minn.; J. A. L., Turtle Lake, Minn.; M. S., Prairie Farm, Wis.; J. D. H., Zumbrota, Minn.; J. M. D., Northwood, Iowa; D. N. C., Decorah, Iowa; A. C. R., Stony Run, Minn.; A. M. N., C. G. N. og H. W. N., Chicago, Ill.; C. S. G. og N. J. B., Sacred Heart, Minn.; T. H., Madison, Iowa; D. D. J., Davenport, Iac.; C. P. L., Christiana, Wis.; C. L. S., Zumbrota, Minn.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Fædrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.